

Sygnatura akt VIII C 2162/15

%\$ (...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: Anna Martyniec

Protokolant: Anna Hrydziuszko

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2017 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa P. M.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki P. M. kwotę 5.209,90 zł (pięć tysięcy dwieście dziewięć złotych i dziewięćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami, a od 1 stycznia 2016 r. ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi od dnia 18 maja 2014 r. do dnia zapłaty;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 609,32 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu) kwotę 8,96 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;

V. nakazuje powódce uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu) kwotę 19,04 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt VIII C 2162/15

UZASADNIENIE

Powódka P. M. wniosła o zasądzenie od (...) S.A. w W. kwoty 16.289,90 złotych, w tym kwoty 15.000,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 maja 2014 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia i kwoty 1.289,90 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 maja 2014 r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu poniesionych kosztów leczenia, a także zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 4.800 złotych oraz 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 18 stycznia 2014 r. w miejscowości W. doszło do wypadku, w wyniku którego powódka doznała obrażeń ciała, które zdiagnozowane zostały jako następstwa skręcenia i naderwania odcinka kręgosłupa szyjnego. Sprawca wypadku był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej przez stronę pozwaną. W związku z odczuwanymi dolegliwościami bólowymi powódka korzystała z pomocy specjalistów neurologa i psychologa. Nosiła także kołnierz ortopedyczny. Zalecono jej szereg zabiegów rehabilitacyjnych, w tym kinesiotaping, krioterapię miejscową, medyczny trening terapeutyczny oraz terapię manualną. Niezwłocznie podjęte leczenie tylko zminimalizowało dokuczliwe skutki wypadku, odczuwane przez powódkę również obecnie. Skarży się ona bowiem

nadal na bóle kręgosłupa szyjnego, drętwienie kończyn górnych i okolic karku, zwłaszcza po dniu pracy i przebudzeniu. W związku z wypadkiem powódka poniosła wydatki związane z koniecznością zakupu kołnierza ortopedycznego oraz odbycia konsultacji medycznych i rehabilitacji. W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania i zadośćuczynienia na rzecz powódki.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 4.817,00 zł.

Strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność odszkodowawczą względem powódki co do zasady w zakresie zdarzenia z dnia 18 stycznia 2014 r., zakwestionowała natomiast zasadność wypłaty dochodzonego przez powódkę zadośćuczynienia twierdząc, iż wskutek zdarzenia powódka nie doznała obrażeń ciała uzasadniających złożone roszczenia, ponieważ nie pozwala na to przebieg tego zdarzenia oraz nie dowodzi temu dokumentacja medyczna zgromadzona w sprawie. W ocenie strony pozwanej nieuzasadnione jest również żądanie w zakresie zwrotu kosztów leczenia, ponieważ nie pozostają one w związku przyczynowo skutkowym ze zdarzeniem z dnia 18 stycznia 2014 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 stycznia 2014 roku w miejscowości W. na 473,1 km drogi nr (...), kierujący samochodem marki B. nr rej. (...) 2WM2 doprowadził do kolizji z samochodem marki M. o nr rej. (...), którego pasażerką była powódka P. M., uderzając w tył gwałtownie hamującego pojazdu. Powódka miała zapięte pasy bezpieczeństwa.

Sprawca kolizji był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej przez pozwaną (...) S.A. w W..

okoliczności bezsporne

Dowód: - zaświadczenie o zdarzeniu drogowym, k. 13;

- oświadczenie K. M. z dnia 31 marca 2014 r., k. 14;

- oświadczenie P. M. z dnia 31 marca 2014 r., k. 15;

- przesłuchanie świadka W. Ł., protokół rozprawy z dnia 18 maja 2016 r., k. 25;

- przesłuchanie powódki, protokół elektroniczny rozprawy z dnia 18 kwietnia 2014 r., protokół skrócony, k. 72-73.

Bezpośrednio po zdarzeniu, na skutek odczuwalnych dolegliwości bólowych karku i głowy oraz ograniczeń ruchowych kręgosłupa szyjnego powódka udała się na Izbę Przyjęć Urazowo-Ortopedyczną. Po przeprowadzeniu niezbędnych badań dolegliwości odczuwane przez powódkę zdiagnozowane zostały jako następstwa skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa, co w konsekwencji skutkowało zaleceniem powódce noszenia kołnierza ortopedycznego przez 7 – 10 dni i kontynuowania leczenia specjalistycznego oraz zwolnieniem z pracy na okres 3 tygodni.

Dowód: - informacja dla lekarza kierującego z dnia 18 stycznia 2014 r., k. 16;

- przesłuchanie powódki, protokół elektroniczny rozprawy z dnia 18 kwietnia 2014 r., protokół skrócony, k. 72-73.

Po wypadku powódka nosiła kołnierz przez 2 tygodnie. Przez ten czas, w związku z ciągłymi bólami kręgosłupa i głowy, przyjmowała leki przeciwbólowe na receptę - K., I. i P.. Z uwagi na nieustające bóle kręgosłupa szyjnego, drętwienie kończyn górnych i okolic karku, zaburzenia snu oraz nawracające bóle głowy powódka prywatnie skorzystała z wizyty u neurologa w dniu 31 stycznia 2014 r., który zalecił jej rehabilitację. Wobec tego powódka w okresie od 3 lutego do 18 lutego 2014 r. odbyła łącznie 25 zabiegów rehabilitacyjnych w Centrum Ortopedycznej (...) Manualnej we W., polegających na terapii manualnej wg. koncepcji P.'a, medycznym treningu terapeutycznym, krioterapii miejscowej oraz kinesiotapingu.

Dowód: - przesłuchanie powódki, protokół elektroniczny rozprawy z dnia 18 kwietnia 2014 r.,

protokół skrócony, k. 72-73;

- dokumentacja medyczna, k. 17-20;

- rachunki, k. 22-24.

Powódka w związku z wypadkiem poniosła następujące koszty:

- za zakup kołnierza ortopedycznego – 29,90 zł,

- za konsultację neurologiczną – 180 zł,

- za zabiegi fizjoterapeutyczne – 1.000 zł.

Dowód: - rachunki, k. 22-24.

Powódka podczas wykonywanej pracy, która wymagała pozycji stojącej, odczuwała bóle szyi i głowy. Wobec tego zmuszona była robić przerwy w pracy. Obecnie pracując w pozycji siedzącej nadal odczuwa ból szyi, a także miewa częste odrętwienia palców prawej dłoni.

Z tego powodu powódka zrezygnowała również z zajęć fitness. W celu rozluźnienia uczęszcza na basen. Ponadto chodzi na siłownię i aerobik. Z uwagi na ból nie może ćwiczyć tzw. brzusków.

W pracach domowych, takich jak zmywanie podłóg i naczyń, sprzątanie oraz odkurzanie pomaga jej mąż. Nie pracuje w zawodzie (ratownik medyczny) ponieważ boi się dźwigać ciężkie rzeczy.

Powódka po zdarzeniu bała się jeździć samochodem. Obawy te trwają nadal, w szczególności gdy widzi samochód marki B..

Obecnie powódka z uwagi na bóle sporadycznie, średnio raz w tygodniu, zmuszona jest brać środki przeciwbólowe oraz na rozluźnienie mięśni, takie jak K. i M.. Nadal często boli ją głowa.

Dowód: - przesłuchanie powódki, protokół elektroniczny rozprawy z dnia 18 kwietnia 2014 r., protokół skrócony, k. 72-73.

Pismem z dnia 9 kwietnia 2014 roku kierowanym do strony pozwanej powódka wniosła o wypłatę kwoty 15.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 1.289,00 złotych tytułem odszkodowania. Strona pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania, argumentując to niemożnością przyjęcia, że okoliczności wypadku, a w szczególności uszkodzenia pojazdu mogą być podstawą do jego ustalenia.

Dowód: - pismo powódki z dnia 9 kwietnia 2014 r., k. 25-27;

- pisma strony pozwanej z dnia 17 kwietnia, 9 maja, 12 maja 2014 r., k. 28-30.

Pismem z dnia 6 czerwca 2014 roku powódka ponownie wezwała stronę pozwaną do zapłaty w/w kwoty. Strona pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko.

Dowód: - pismo powódki z dnia 6 czerwca 2014 r., k. 31-33;

- pismo strony pozwanej z dnia 8 października 2014 r., k. 34.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie nie było między stronami sporu co do samej odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku drogowego z dnia 18 stycznia 2014 roku, w którym została poszkodowana powódka. Odpowiedzialność strony pozwanej opiera się na art. 822 k.c. oraz przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 392 ze zm.; dalej: ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Strona pozwana kwestionowała za to sam fakt istnienia związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy zdarzeniem z dnia 18 stycznia 2014 roku, a negatywnymi jego następstwami zdrowotnymi opisanymi w pozwie, a w konsekwencji krzywdą powódki oraz kosztami leczenia jakie poniosła.

Roszczenie powódki miało oparcie w art. 444 § 1 k.c. i art. 445 § 1 k.c., zgodnie z którymi w razie uszkodzenia ciała lub wywołania uszczerbku na zdrowiu poszkodowany może żądać tytułem naprawienia szkody wszelkich wyników z tego kosztów, jak i odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Zgodnie z kolei z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

Wskazać należy, iż dla ustalenia, że doznana krzywda jest następstwem zdarzeń, o których stanowi art. 445 k.c., i przypisania podmiotowi odpowiedzialności, istotne jest także powszechne zastosowanie oznaczonej art. 361 § 1 k.c. koncepcji związku przyczynowego. Określone tą konstrukcją reguły kauzalności obowiązują więc niezależnie od zdarzeń, z którymi system prawny wiąże odpowiedzialność odszkodowawczą. Dotyczy to zarówno odpowiedzialności za szkodę majątkową, jak i niemajątkową. Krzywda powinna być normalnym następstwem czynu sprawcy [(por. wyrok SN z dnia 7 lutego 2006 r., I PK 272/05, LEX nr 281244) A. K. (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część ogólna. Komentarz do art. 455 Kodeksu cywilnego, LEX 2014].

Unormowanie zawarte w art. 361 § 1 k.c. opiera się na założeniach teorii adekwatnego związku przyczynowego (przyczynowości adekwatnej), w wersji obiektywnej, zwanego też "normalnym związkiem przyczynowym". Teoria ta zakłada, że związek przyczynowy zachodzi tylko wtedy, gdy w grupie wszystkich przyczyn i skutków mamy do czynienia jedynie z takimi przyczynami, które normalnie powodują określone skutki. Nie wystarczy więc stwierdzić istnienie związku przyczynowego jako takiego, lecz należy stwierdzić, że chodzi o następstwa normalne (a nie niezwykle, nadzwyczajne). Przy ocenie normalności następstw należy odwoływać się do reguł obiektywnie ustalonych, a nie wiedzy o związkach przyczynowych osoby odpowiedzialnej. W celu zbadania czy w konkretnej sprawie, gdzie mamy do czynienia ze szkodą, zachodzi "normalny" związek przyczynowy pomiędzy tą szkodą a działaniem lub zaniechaniem zobowiązanego, przyjmuje się dwuetapowy sposób postępowania: 1) w pierwszej kolejności bada się, czy w ogóle pomiędzy kolejnymi faktami istnieją obiektywne powiązania; oznacza to konieczność określenia, czy dany fakt (przyczyna) był koniecznym warunkiem wystąpienia innego faktu (skutku), czyli czy bez niego skutek by wystąpił. Dla ustalenia tej okoliczności najlepiej posłużyć się testem warunku koniecznego (sine qua non) - ustalamy, czy dany fakt (szkoda) wystąpiłby, gdyby nie było innego faktu, stanowiącego podstawę czyjejs odpowiedzialności, 2) jeśli odpowiedź jest negatywna, to znaczy, jeśli badany skutek nastąpiłby również mimo nieobecności danego faktu (przyczyny), należy stwierdzić, że nie występuje żaden obiektywny związek przyczynowy i nie ma potrzeby dalszego badania, czy występuje związek przyczynowy "adekwatny" w rozumieniu komentowanego przepisu k.c. W sytuacji pozytywnego stwierdzenia istnienia obiektywnego powiązania pomiędzy kolejnymi faktami (pozostawiania pomiędzy nimi w związku kauzalnym) należy następnie dokonać swoistej selekcji powiązań (następstw kauzalnych) na "normalne" i "nienormalne". Prawnie doniosłe są bowiem tylko następstwa normalne, typowe. Natomiast odrzucamy te, które są nienormalne (niezwykle) - wówczas bowiem nie zachodzi związek przyczynowy i to niezależnie od istnienia innych przesłanek odpowiedzialności (wyrok SA w Warszawie z dnia 21 lutego 2017 r., LEX nr 2275465).

W celu ustalenia zasadności żądania pozwu oraz zbadania istnienia związku przyczynowo skutkowego w niniejszej sprawie, Sąd postanowił dopuścić dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii na zgodny wniosek stron postępowania. Mimo wielokrotnych prób kontaktu ze strony biegłej, powódka nie zgłosiła się na termin badania, a biegła zwróciła akta bez wykonania opinii. Wobec tego Sąd postanowił pominąć ten dowód, a ustalenia w tym zakresie

poczynił w oparciu o dokumentację medyczną i rachunki przedstawione przez powódkę oraz jej przesłuchanie, a także przesłuchanie w charakterze świadka sprawcy zdarzenia drogowego – W. Ł..

Na podstawie przedstawionej dokumentacji medycznej i rachunków oraz przesłuchania powódki uznać należy, że problemy zdrowotne P. M., w szczególności polegające na częstych bólach szyi i głowy, z uwagi na czasookres w jakim wystąpiły (tj. bezpośrednio po zdarzeniu) oraz ich niewystępowanie przed zdarzeniem drogowym, były jego konsekwencją. Ponadto oczywistym jest, iż w/w zdarzenie drogowe było warunkiem koniecznym dla wystąpienia tych negatywnych skutków. Gdyby nie doszło do uderzenia samochodu kierowanego przez W. Ł. w samochód, którego pasażerką była powódka, a w konsekwencji do gwałtownego szarpnięcia szyi i głowy, to powódka nie odczuwałaby do dnia dzisiejszego bólu. Dodatkowo nie musiałaby korzystać z pomocy lekarskiej i ponosić jej kosztów.

Uznać ponadto należy, iż opisane konsekwencje zdarzenia drogowego z 18 stycznia 2017 roku są normalnym, typowym jego skutkiem. Powszechnie bowiem wiadomym jest, iż nawet najmniejsza stłuczka może rodzić negatywne konsekwencje zdrowotne w stosunku do uczestniczących w niej osób, a urazy kręgosłupa szyjnego są często występującym zjawiskiem w tego typu sytuacjach.

Z kolei braku związku przyczynowo skutkowego pomiędzy zdarzeniem a jego skutkami w żaden sposób nie udowodniła strona pozwana. Na jego brak nie wskazują ponadto zeznania sprawcy zdarzenia – W. Ł., albowiem świadek ten opisał jedynie przebieg zdarzenia z dnia 18 stycznia 2014 roku.

Wobec powyższego uznać należy, iż strona pozwana odpowiada za negatywne skutki zdarzenia drogowego z udziałem powódki w postaci krzywdy, jakiej doznała oraz poniesionych kosztów leczenia.

Rozważając kwestię wysokości zadośćuczynienia, Sąd miał na uwadze fakt, iż przepisy Kodeksu cywilnego nie zawierają jakichkolwiek wskazań, co należy brać pod uwagę przy jej określaniu. Nie ulega wątpliwości, że powinno ono odpowiadać rozmiarowi krzywdy, jakiej doznał poszkodowany. Zadośćuczynienie pełni bowiem funkcję kompensacyjną co oznacza, że nie powinno sprowadzać się do wartości symbolicznych, a powinno w pełni rekompensować poszkodowanemu doznaną krzywdę.

Ponieważ ustawodawca nie wskazał kryteriów, jakimi powinien się kierować sąd przy określaniu wysokości zadośćuczynienia, przykładów dostarcza bogate orzecznictwo sądowe. I tak, w każdej sprawie sąd bierze pod uwagę konkretne okoliczności faktyczne, takie jak rozmiar doznanych cierpień fizycznych i psychicznych, a w tym nasilenie bólu i długotrwałość leczenia, osobiste właściwości poszkodowanego i jego dotychczasowy tryb życia, w tym wiek poszkodowanego i wykonywany przez niego zawód. W każdej sprawie Sąd ocenia jakie skutki we wszystkich sferach życia osoby poszkodowanej wywarło uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia.

Niewątpliwie powódka przez pierwsze tygodnie po wypadku odczuwała znaczny dyskomfort związany z noszeniem kołnierza ortopedycznego oraz nasilone bóle szyi i kręgosłupa. Jej stan uniemożliwił normalne funkcjonowanie – powódka potrzebowała pomocy w drobnych, bieżących sprawach życia codziennego. Musiała i nadal musi zażywać środki przeciwbólowe. Powódka zmuszona była skorzystać ze zwolnienia chorobowego (łącznie 4 tygodnie), a także częściowo zrezygnować ze sportu, który uprawiała. Jest to widoczne również na polu zawodowym, gdyż powódka podczas pracy odczuwa bóle szyi i głowy. Problem sprawiają jej również codzienne prace domowe, w których pomaga powódce mąż. Niewątpliwie powoduje to u niej dyskomfort i frustrację. Wizyty lekarskie oraz zabiegi rehabilitacyjne kosztowały ponadto powódkę stratę czasu i nerwów. Należy jednak podkreślić, że uraz, jakiego doświadczyła, stanowi typowy skutek drobnych kolizji drogowych i nie upośledził czynności jej ciała w sposób trwały.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że powódce należy się kwota zadośćuczynienia w wysokości 4.000 złotych. W ocenie Sądu żądana w pozwie kwota była wygórowana. Powódka nie wykazała zasadności zasądzenia zadośćuczynienia w większej kwocie, w szczególności nie stawiając się na badanie przez biegłą z zakresu neurologii. Postępowanie dowodowe nie wykazało ponadto, aby skutek wypadku drogowego z dnia 28 maja 2013 roku nastąpił jakikolwiek

trwały uszczerbek na zdrowiu powódki. Biorąc pod uwagę natomiast rozmiar ujemnych konsekwencji oraz ich nasilenie, w ocenie Sądu zasądzona kwota będzie adekwatna do doznanych krzywd.

Naturalną konsekwencją zdarzenia z dnia 18 stycznia 2014 roku były także poniesione przez powódkę koszty leczenia. Ich wysokość wskazana w pozwie była jednak zbyt wysoka. Uznając za konieczne wydatki poniesione przez powódkę w zakresie zakupu kołnierza ortopedycznego, wizyty neurologicznej oraz zabiegów rehabilitacyjnych, Sąd uznał za niezasadne żądanie zwrotu kosztów wizyty w poradni zdrowia psychicznego, jako nie mającej związku ze zdarzeniem drogowym. Fakt ten przyznała sama powódka w trakcie przesłuchania zeznając, że nie korzystała z konsultacji psychologicznej.

Sąd zasądził zatem od strony pozwanej kwotę 5.209,90 złotych, na którą składają się kwota 4.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia, kwota 1.000,00 zł tytułem poniesionych kosztów zabiegów rehabilitacyjnych, kwota 180,00 zł tytułem poniesionych kosztów wizyty neurologicznej oraz kwota 29,90 zł tytułem poniesionych kosztów zakupu kołnierza ortopedycznego.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego zawiadomienia o szkodzie. Zgłoszenie szkody i żądanie wypłaty zadośćuczynienia zostało wysłane pismem z dnia 9 kwietnia 2014 roku. Od dnia następnego po dniu doręczenia stronie pozwanej tego pisma należy liczyć 30-dniowy termin na wypłacenie zadośćuczynienia i odszkodowania. Strona powodowa domaga się odsetek od dnia 18 maja 2015 roku, wobec tego Sąd orzekł zgodnie z żądaniem.

W punkcie II wyroku oddalono dalej idące powództwo.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparto na art. 100 k.p.c. Do rozliczenia poniesionych przez powódkę kosztów postępowania przyjęto kwotę 815 złotych tytułem opłaty od pozwu, kwotę 2.400 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Strona pozwana poniosła zaś koszty postępowania w łącznej wysokości 2.417 złotych. Na kwotę tę składają się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 złotych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych. Mając na uwadze, że powódka wygrała sprawę w 32%, po wzajemnym zniesieniu wymienionych wyżej kosztów, na rzecz strony pozwanej przypadło 609,32 złotych ($[(68\% \times 2.417 \text{ zł}) - (32\% \times 3232 \text{ zł})]$).

Ponadto postanowieniem z dnia 14 czerwca 2016 roku Sąd przyznał świadkowi W. Ł. kwotę 28,00 zł tytułem kosztów podróży na rozprawę w dniu 18 maja 2016 r. i z powrotem. Koszty te poniósł tymczasowo Skarb Państwa. Z uwagi na fakt iż strona pozwana przegrała sprawę w 32%, Sąd w pkt IV nakazał jej uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 8,96 zł. Powódka przegrała zaś sprawę w 68%, wobec tego w pkt V Sąd nakazał jej uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 19,04 zł.